

ju koolikäija laps, aga Kristohwi Pühler oli juba täiecaline inimene. Mu wanemate maja oli weski, mis mu kadund isa oli ise ehitnud, ja kui muidu kül sagedaste weskite kohta wanarahwa sõn: töeks läheb, et weski kohal on tööge parem ast, et koti suu ei möista kõneleda, siis se sõna ei näljaltsi puutund mu issasse. Va' fallis ütles ita: "Üks petmisse wiisil saabud kopikas paneb kümme teist nahka!" andis igauühel, mis kohus, ja oli igapidi üks truuw ja auuvärt inimene. Aljad olid rasked, raha teenistus kasin, 600 rubla oli mu isa Kristohwi Pühleri käest laenand weski ehitamise tarvis, ja suured intressid, mis iga aasta pidid maksetud saama ei annud palju tagatvaraaks forjata, aga aega mööda asjad lätiwad. Kui mina esimest korda Iauale käisin kandis mu issa 600 rubla Kristohwi läte ja mässis wiimse kopikani wöla puhas ära. Kristohwi Pühler tunnistas kirjaga, et raha oli läte jaand, ja andis seda firja iiale, aga wölkirja ei annud mite, seda ütles tema kogemata käest kadunud olema.

in 1621 aastal tuli meile püsti häda ja abastuse aeg läte. Wöörad sõamehhed tükifid sel korral meie külasse, tegiwad seal nii sugust koerust ja ülelohut, et kõik ei wöi äraöölda, sest sõaajal, ütlewad wanarahwas teeb furad põrgu laiemaks. Meie olime vast koolis, kui waenlased teist poolt kula hakkasid tulema; kui meie nende möllamist ja püssipaikumist kuulsiime, jooskime kõik ukkest wälja öue. Sa fallikene, mis hirmus lugu oli seal! Waesed külainimesed jooskisid eisendades ja nuttes mööda uulitsat nagu kanapojad kulli eest, kurjategijad waenlased ajasiwad neid taga, topsiwad ja rõöwivid, mis aga ete juhtus. Mõned ajosiwad weiksed lautadest wälja, teised loid kiriku uffsed katki ja wiisid kõik hõbe ja kuld riistad ära, mis aga sees leidsid olemaast, ja kui mina meie maja ligidale joudsin, pani just üks neist mörtsukatest meie aita põlema. Pea oli tuluke wäljas, ei aitand sinna enam fustutamine midagi, öhtu olid maja ja kõik mis maja sees oli, ja ait tööge wiljaga paljaks tuha hunnikuels jaand,